

Prozni kutak

Sunčana Šafranić

MÉCANISME DU COEUR

Hodala sam polako prema kazalištu. Na tren sam mogla u hodu sklopiti oči i uživati u titraju sunca iza kapaka. Osjetiti kuglu zemaljsku kako se usporeno, usporeno vrti. Čelom opipati meridijane, meko priljubiti zapešća uz polove, obljubiti oceane.

Takav je to dan bio. Miran. Sklopljen. Mudar. Bezbrizan.

Odjednom sam iza sebe čula neki neobičan zvuk lima, škripanje. Vidjela sam sjenku koja nije bila moja, koja je na tren natkrilila moju sjenu, na tren nestala, sve u tom nekom neobičnom ritmu škripanja. Nisam se osvrnula. I nisam više sklapala oči hodajući. Meridijani i polovi i oceani su se razvukli.

Usporila sam. Čekala sam da me sustigne. To škripanje i ta sjena. Protrčala je uz mene, pretrčala cestu, i ja sam shvatila da ima protezu na nozi. Mislila sam joj poželjela svu sreću.

Popodne sam obavljala kupovinu za vikend na prekrasnoj tržnici, gdje su se već sjajne crvenile prve rajčice, bjelasao se mladi poriluk, svađao se vlasac i kočoperile se šparoge, a onda sam na drugoj strani ulice ugledala Escoffiera u društvu neke atraktivne mlade žene.

Imala je smaragdno zelenu haljinu i crnu kosu skupljenu u vitki rep. Stajali su na ulici i dodirivali se u razgovoru koji je nalikovao tihom predenju i finom zavođenju.

Zamirisao je snažno bijeli jorgovan i učinio da mi zatitraju koljena i zadrhti suknja.

Zastala sam pored zbunjene prodavačice i nastojala neprimjetno proniknuti o kome se radi, možda je znam. Bilo je infantilno ne javiti mu se i ovako ga nehotice uhoditi, ali nekako sam imala dojam da mu i ne bi bilo drago da mu se sada javim. Činilo se da su u svome svijetu. I da su beskrajno sami tamo.

Prvo što sam osjetila nije bila ljubomora, ta počela sam mu doista vjerovati. Znamo da voli lijepe žene. Tko ih ne bi volio?

Zamirisao mi je bijeli jorgovan s obližnje tezge i odvuкао me u svoj oblak profinjene samodostatnosti, a Escoffier se pozdravljao s mladom damom i otišao žurno u drugom pravcu.

Navečer je došao zabrinut. Poljubila sam ga onako kako sam to oduvijek činila. Žedno i gladno, kao da nikada nikoga i nisam voljela prije njega. Na tren sam čak i zaboravila na smaragdnu. Posebno sam poljubila njegovu zabrinutu boru na čelu, a on nam je brzinski i bez puno truda spremio *quiche sa šunkom*, neprestano pričajući o problemima koje ima u restoranu s glavnim kuharom, čiji je *ego velik poput španjolske lubenice*. Bio je nezadovoljan *quicheom*, neprestano je vrtio glavom i nervozno pričao.

Bila sam odsutna i u glavi vrtjela jednu te istu sliku vitkog konjskog repa, crne glavice koja se umilno nakrivljuje na stranu, nježnog dodira podlaktice. Nije primijetio moju odsutnost.

Vani je snažno zapuhao sjeveroistočnjak, zagrmjelo je i naglo se otvorio prozor puštajući zavjese na kišu. Ustala sam i uz tresak zatvorila prozor. Nisam pitala ništa, jer odgovora ionako ne bih dobila. U našem sam odnosu ionako ja bila zadužena za sumnjičenje.

Znamo što je bilo nakon Hugoa. Escoffier je bio ozbiljno ljubomoran. Posesivan. A ja... ja samo nisam htjela biti budalom. Ja bih rado prijateljevala sa svakom njegovom ljubavnicom. Samo neka se zna da znam.

Nisam pitala ništa. Mogao je reći sam.

Zaškripalo mi je srce, natkrilila me tuđa neka sjenka i fini se mehanizam našeg odnosa, čije sam otkucaje ljubila svakim kotačićem, pomalo i nimalo umilno nakrivio.

A dan je bio tako... mekan.